

El Mifas Esplais de Castelló d'Empúries és l'únic que competeix a les comarques gironines. L'equip, en ple entrenament. / EUDALD PICAS

No és teràpia, és competició

L'històric equip de bàsquet amb cadira de rodes Mifas Esplai de Castelló d'Empúries, que compleix 27 anys, és l'únic de les comarques gironines que competeix aquesta temporada

«Fer diferències entre l'esport per a discapacitats i la resta de l'esport és una rucada. Jugar a bàsquet és teràpia tant per una persona que va amb cadira de rodes com per qualsevol altra.» Així de rotund és Xavi Aldamiz, un dels jugadors més veterans de l'equip de bàsquet Mifas Esplai de Castelló d'Empúries, quan parla de com cal entendre l'esport per a discapacitats. En el mateix sentit, José Luna, l'entrenador, diu: «No s'ha de mirar com una faceta rehabilitadora sinó que venim a entrenar. Al principi potser serveix per moure't i no quedar-te a casa, però això de seguida passa a un segon terme i no és teràpia; és només esport.»

L'històric equip Mifas Esplai, que fa 27 anys que es va formar, és aquesta temporada l'únic conjunt de les comarques gironines que està competint –està a primera divisió– perquèl'altre grup que hi havia a Platja d'Aro, l'Akasvayu, es va quedar sense patrocinador. El club acull jugadors sobretot de les comarques gironines, però també de fora, com ara dos jugadors que són de Perpinyà. «Hi ha gent que fan vuitanta quilòmetres per arribar fins a Castelló d'Empúries per venir a entrenar cada dimarts i cada dijous, a més dels desplaçaments dels caps de setmana per jugar els partits», explica l'entrenador.

Hi ha persones que fa una pila d'anys que són a l'equip. És el cas d'en Xavi Aldamiz, que en fa disset que és al Mifas Esplai, des que li van amputar una cama. És psicòleg al Consell Comarcal de l'Alt Empordà i considera que potser el més complicat és el període d'aprenentatge per adaptar-se a la cadira de rodes, en el cas d'algú que no la necessita durant tot el dia. «Abans era més complicat perquè les cadires constaven molt de moure, però ara són d'alumini o titani i és molt més fàcil», assegura Xavi Aldamiz.

També José Luna fa dinou anys que juga a l'equip, i en fa vint que va amb cadira de rodes per culpa d'un accident de moto. José Luna treballa d'auxiliar administratiu a la Guàrdia Urbana de Girona, i aquest any s'estrena com entrenador de l'equip, perquè a principis de temporada l'equip va tenir problemes per trobar-ne un. «Abans de l'accident jugava a handbol i després dels esports amb cadira de rodes el bàsquet va ser el que més em va agradar», comenta.

El Mifas Esplais és un dels pocs equips que és mixt. La Lídia Campsolines és l'única noia de l'equip i en aquests moments també l'única de Catalunya, ja que l'altra jugadora, que és de Sant Feliu de Llobregat, ara per ara està lesionada. La Lídia, que treballa a TV Roses, va tenir una lesió molt important a la cama. «Tant com per quedar coixa», explica. Diu que l'avantatge que ella té és que com que ja jugava a bàsquet entén molt millor el joc.

El Punt. 12/11/08